EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

20. mai 2010 *

Kohtuasjas C-583/08 P,

mille ese on Euroopa Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 22. detsembril 2008 esitatud apellatsioonkaebus,

Christos Gogos, Euroopa Komisjoni ametnik, elukoht Waterloo (Belgia), esindajad: *dikigoros* N. Korogiannakis ja *dikigoros* P. Katsimani,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindaja: J. Currall, keda abistas *dikigoros* P. I. Anestis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses astmes,

* Kohtumenetluse keel: kreeka.

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees A. Tizzano, kohtunikud E. Levits, A. Borg Barthet (ettekandja), J.-J. Kasel ja M. Safjan,

kohtujurist: J. Kokott,
kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 28. jaanuari 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 4. märtsi 2010. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Ch. Gogos palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Ühenduste Esimese Astme Kohtu 15. oktoobri 2008. aasta otsus kohtuasjas T-66/04: Gogos *vs.* komisjon (kohtulahendite kogumikus veel avaldamata, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega jäeti rahuldamata tema nõuded tühistada Euroopa Ühenduste Komisjoni otsus, millega ta määrati palgaastme A 7 järku 3 (edaspidi „palgaastme ja -järgu määramise otsus"), ja 24. novembri 2003. aasta otsus, millega jäeti rahuldamata tema

poolt ametisse nimetavale asutusele esitatud kaebus palgaastme ja -järgu määramise otsuse peale (edaspidi „kaebuse kohta tehtud otsus").

Õiguslik raamistik

2 Põhikohtuasjade asjaolude asetleidmise ajal kehtinud Euroopa ühenduste ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad") artikli 31 lõige 2 sätestas:

„1. […] kandidaadid nimetatakse ametisse järgmiselt:

– A-kategooria […] ametnikud: oma kategooria […] esimesele palgaastmele […]

2. [Ametisse nimetav asutus] võib aga sellegipoolest teha eelmiste [lõikes 1 esitatud] sätete suhtes erandeid järgmiste piirangute raames:

[...]

b) ülejäänud palgaastmete [muud kui palgaastmete A 1, A 2, A 3 ja LA 3] ametnike suhtes:

– kuni ühe kolmandiku ametissenimetamiste puhul, kui on tegemist vabanevate ametikohtadega;

– kuni poolte ametissenimetamiste puhul, kui on tegemist uute ametikohtadega.

[...]”

3 Personalieeskirjade artikli 32 esimene ja teine lõik nägid ette:

„Ametnik võetakse tööle oma palgaastme esimeses järgus.

Arvestades asjaomase isiku väljaõpet ja erikogemusi sellel töökohal, võib ametisse nimetav asutus või ametiisik võimaldada talle staažilisa selles palgaastmes; see ei tohi ületada palgaastmete A 1–A 4 ning LA 3 ja LA 4 puhul 72 kuud ning ülejäänud palgaastmete puhul 48 kuud.”

4 Personalieeskirjade artikli 45 lõige 2 sätestas:

„Ametnikku võib ühest teenistusüksusest teise üle viia või ühest kategooriast teise edutada üksnes konkursi teel."

5 Personalieeskirjade artikli 46 esimene lõik sätestas:

„Ametnik, kes on nimetatud kõrgema palgaastme ametikohale, saab oma uuel palgaastmel staažilisa, mis vastab sellele järgule või sellest vahetult kõrgemale nominaalsele järgule, mis tal oli endisel palgaastmel, koos uue palgaastme järgu kaheaastase lisasummaga."

6 Personalieeskirjade artikli 91 lõige 1 sätestas:

„Euroopa Ühenduste Kohtu jurisdiktsiooni alla kuuluvad kõik ühenduste ja käesolevate personalieeskirjadega hõlmatud isikute vahelised vaidlused, milles käsitletakse seda isikut kahjustavat meedet artikli 90 lõike 2 tähenduses. Rahaliste vaidluste puhul on Euroopa Kohtul täielik pädevus."

Vaidluse taust

7 Vaidluse aluseks olevad asjaolud on vaidlustatud kohtuotsuses esitatud järgmiselt:

„4 Hageja Christos Gogos, kes töötab alates 1981. aastast Euroopa ühenduste ametnikuna, määrati 1. oktoobril 1986 komisjoni poolt B-kategooria palgaastme 5 järku 1.

5 Hageja osales 1997. aastal B–kategooriast A–kategooriasse üleviimiseks korraldatud sisekonkursil KOM/A/17/96 palgaastmete A 7/A 6 ametikohtade jaoks. Konkursiteate osas „Konkursile lubamise tingimused" oli muu hulgas märgitud, et kandideerida võivad ametnikud ja ajutised teenistujad, kes on määratud B-kategooria palgaastmetele ja kellel on selles kategoorias vähemalt seitsmeaastane teenistusstaaž. Konkursiteate osas „Töölevõtmise tingimused" oli täpsustatud, et üldjuhul toimub ametissenimetamine kategooria esimesele palgaastmele.

6 Konkursikomisjoni esimees teatas hagejale 15. detsembri 1997. aasta kirjaga otsusest jätta hageja kandmata sobivate kandidaatide nimekirja, kuna ta kogus suulisel katsel 50-st punktist 24, kusjuures nõutav miinimumpunktide arv oli 25.

7 Hageja esitatud hagi alusel tühistas Üldkohus 23. märtsi 2000. aasta otsusega kohtuasjas T-95/98: Gogos *vs*. komisjon (EKL AT 2000, lk I-A-51 ja II-219) kõnealuse konkursikomisjoni otsuse, põhjendades seda eelkõige sellega, et [konkursikomisjon] ei taganud vaidlusaluse konkursi suulistel katsetel kandidaatide võrdset kohtlemist.

8 Seetõttu kutsus komisjon hageja 25. septembril 2000 teisele suulisele katsele. Hageja, kes katset ei läbinud, esitas Üldkohtule uue hagi, mis registreeriti numbri T-97/01 all. Kohtuvälise kokkuleppe alusel kohustus komisjon erakorraliselt vaid hageja suhtes pikendama konkursimenetlust KOM/A/17/96 (vt Üldkohtu 21. oktoobri 2002. aasta määrus kohtuasjas T-97/01: Gogos *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata). Hageja osales niisiis kolmandat korda suulisel katsel, mis toimus 8. novembril 2002.

9 Komisjon teatas hagejale 15. novembri 2002. aasta kirjaga, et ta oli katse läbinud ning et tema nimi on kantud konkursi KOM/A/17/96 edukalt läbinud sobivate kandidaatide nimekirja.

10 Hageja nimetati seejärel alates 1. aprillist 2003 regionaalpoliitika peadirektoraadi ametnikuks, kus ta oli töötanud alates tema töölevõtmisest B-kategooria ametnikuna 1986. aastal.

11 Hagejale teatati 31. märtsil 2003 ametisse nimetava asutuse otsusest […] määrata ta palgaastme A 7 järku 3 alates 1. aprillist 2003 […].

12 Personalieeskirjade artikli 90 lõikele 2 tuginedes esitas hageja 30. juunil 2003 kaebuse [palgaastme ja -järgu määramise] otsuse peale. Kaebuse põhjendamiseks tõi ta esile, et rikutud on personalieeskirjade artikleid 31 ja 45, EÜ artiklit 233, võrdse kohtlemise põhimõtet ning kohtuasjas T-97/01 sõlmitud kokkulepet. Ta väitis, et teda tuleks pidada konkursi edukalt läbinuks juba alates esimesest suulisest katsest, st 15. detsembrist 1997, kuna konkursimenetlus viidi tema suhtes uuesti läbi. Lõpuks märkis ta, et võttes arvesse tema asjakohast töökogemust ametikohal, millele on sobivat kanditaati üsna keeruline leida, oleks ta tulnud määrata palgaastmele A 6 alates 1. jaanuarist 2002, kuna sisekonkursi KOM/A/17/96 edukalt

läbinud isikute puhul toimusid esimesed edutamised palgaastmele A 6 juba 1. jaanuaril 2001, ning et enamik neist edutati sellele palgaastmele 2003. aastal.

13 See kaebus jäeti ametisse nimetava asutuse 24. novembri 2003. aasta otsusega […] rahuldamata. Selle otsuse sõnastuse kohaselt ei saa kõnealusel juhul kohaldada personalieeskirjade artikli 31 lõiget 2, kuna see puudutab vaid uusi ametnikke. Seega ei saa seda kohaldada hageja suhtes, kes oli juba B-kategooria ametnik. Igal juhul ei ilmne ta isikutoimikust midagi erakordset nende viie töölevõtmise tingimuse osas, mida kasutatakse töölevõtmisel palgaastme määramiseks, s.o üldkooliõpingud, töökogemuse kestus ja kvaliteet, asjaomane töökogemus hõivatud ametikohal ja eriline kvalifikatsioon tööturul. Selle asemel leidis ametisse nimetav asutus, et hageja palgaaste ja -järk arvutati personalieeskirjade artikli 46 alusel nõuetekohaselt."

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

8 Ch. Gogos palus oma hagiavalduses, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 18. veebruaril 2004, tühistada palgaastme ja -järgu määramise otsus ja kaebuse kohta tehtud otsus ning mõista kohtukulud välja komisjonilt või teise võimalusena jätta kohtukulud kummagi poole enda kanda.

9 Oma hagi põhjenduseks viitas apellant esiteks personalieeskirjade artikli 31 lõike 2 rikkumisele. Lisaks märkis ta, et ametisse nimetav asutus rikkus sellega, et ta keeldus tema suhtes seda sätet kohaldamast, muu hulgas EÜ artiklit 233 ning ka võrdse kohtlemise põhimõtet, õigluse põhimõtet, hea halduse põhimõtet ja ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtet.

10 Kõigepealt märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 30, et kuigi on tõsi, et personalieeskirjade artikli 31 lõigete 1 ja 2 ning artikli 45 lõike 2 grammatiline tõlgendamine ei keela seda, et ametnik nimetatakse kõrgemale palgaastmele personalieeskirjade artikli 31 lõiget 2 kohaldades, kui ta läbib kõrgemasse kategooriasse üleviimiseks korraldatud sisekonkursi, on selline tõlgendus siiski vastuolus nende sätete ülesehituse ja eesmärgiga. Üldkohus järeldas kõnealuse otsuse punktis 35, et viimati nimetatud sätet ei saa hageja olukorrale kohaldada.

11 Seejärel sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 36, et isegi kui nimetatud säte oleks käesoleval juhul kohaldatav, ei annaks see apellandile õigust olla määratud palgaastmele A 6. Üldkohus otsustas nimelt kõnealuse otsuse punktis 41, et komisjonil on personalieeskirjade artikliga 31 kehtestatud raamistikus ulatuslik kaalutlusõigus nii uurida, kas täidetav ametikoht nõuab eriti kvalifitseeritud isiku töölevõtmist või kas viimasel on väljapaistev kvalifikatsioon, kui ka analüüsida nende järelduste tagajärgi. Sellest tuletas Üldkohus otsuse punktis 42, et ta ei või asendada ametisse nimetava asutuse hinnangut enda omaga ja peab piirduma kontrolliga selle üle, kas aset on leidnud oluliste menetlusnormide rikkumine, kas ametisse nimetav asutus on tuginenud oma otsuses ebatäpsetele või mittetäielikele sisulistele asjaoludele, kas otsus on langetatud võimu kuritarvitades, ilmset hindamisviga tehes või see on ebapiisavalt põhjendatud.

12 Viidates eelnevalt sellele, et apellant ei olnud mingil viisil tõendanud, et käesoleval juhul on see nii, otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44, et apellandi poolt komisjonile ette heidetud õigusvastane tegevus tema töölevõtmise korraldamisel, mis apellandi väitel kujutab endast EÜ artikli 233 või võrdse kohtlemise põhimõtte, õigluse põhimõtte, hea halduse põhimõtte ja ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtte rikkumist, ei mõjuta siiski palgaastme ja -järgu määramise otsuse õiguspärasust, mille apellant on vaidlustanud.

13 Üldkohus sedastas lisaks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 45, et kuna vastselt töölevõetud ametniku väljapaistvat kvalifikatsiooni ei saa hinnata abstraktselt, vaid tuleb arvesse võtta töökohta, millele töölevõtmine toimus, on see hindamine juhtumipõhine ning seetõttu ei saa apellant tõhusalt tugineda võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumisele.

14 Lõpuks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 47, et isegi kui uue suulise katse korraldamine võis kaasa tuua selle aja edasilükkumise, mil apellant võidi üle viia A-kategooriasse ning selle aja edasilükkumise, mil tal täitus minimaalne kaheaastane tööstaaž palgaastmel A 7, mida nõutakse palgaastmele A 6 edutamiseks personalieeskirjade artikli 45 tähenduses, ning sellega tõenäoliselt takistati tema võimalust olla varem tööle võetud A-kategooria ametnikuna ja olla võetud arvesse järgnevate edutamiste osas, ei ole apellant esitanud Üldkohtule selles osas rahalise hüvitamise nõuet.

15 Kuna Üldkohus oli eelnevalt tulnud järeldusele, et vaidlus oli tekkinud komisjoni tegevuse tõttu, mis muutis vajalikuks kolme suulise katse korraldamise apellandile, siis otsustas Üldkohus kodukorra artikli 87 lõike 3 alusel jätta komisjoni kanda tema enda kohtukulud ja mõista temalt välja hageja kohtukulud.

Poolte nõuded

16 Apellant palub Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

– tühistada palgaastme ja -järgu määramise otsus ja kaebuse kohta tehtud otsus;

– kohaldada kohtu täielikku pädevust ja mõista talle välja kokku 538 121,79 euro suurune hüvitis varalise kahju eest, mille on tekitanud komisjoni õigusvastane tegevus, nagu see nähtub palgaastme ja -järgu määramise otsusest ja mis personalieeskirjade reformi tõttu mõjutab apellanti elu lõpuni;

– mõista talle välja 50 000 euro suurune hüvitis viivituse eest esimese astme kohtuotsuse tegemisel;

– mõista komisjonilt välja esimeses kohtuastmes toimunud menetluses ja apellatsioonimenetluses tekkinud kohtukulud.

17 Komisjon palub jätta rahuldamata nii apellatsioonkaebus kui ka apellandi esitatud hüvitise nõue menetluse ülemäärase kestuse tõttu ning mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

18 Apellant esitab apellatsioonkaebuse põhjenduseks kaks väidet, esimene puudutab vaidlustatud kohtuotsuse põhjenduste puudumist ja teine Üldkohtu poolt õigusnormi rikkumist, kuna ta ei kasutanud oma täielikku pädevust mõista omal algatusel tema kasuks välja kahjuhüvitis tema karjäärile tekitatud kahju eest. Lisaks nõuab ta hüvitist Üldkohtu menetluse ülemäärase kestuse tõttu.

Esimene väide

Poolte argumendid

19 Apellant heidab oma esimeses väites ette, et Üldkohus jättis hindamata viis tühistamisväidet kuuest, mis ta oli Üldkohtus esitanud, ning et Üldkohus ei põhjendanud piisavalt, miks ta jättis rahuldamata hagi, mille ta esitas palgaastme ja -järgu määramise otsuse ja kaebuse kohta tehtud otsuse peale.

20 Eelkõige heidab ta ette, et Üldkohus lükkas põhjendamata ja täiesti meelevaldsetel põhjustel tagasi tühistamisväited, mis puudutavad EÜ artikli 233 ja võrdse kohtlemise põhimõtte, õigluse põhimõtte, hea halduse põhimõtte ning ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtte rikkumist.

21 Apellant märgib lisaks, et Üldkohus oleks pidanud hindama võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist puudutavat väidet eraldi, kohaldamata sellele hindamisele personalieeskirjade artikli 31 lõikes 2 esitatud tingimuste hindamist.

22 Komisjoni arvates on see väide vastuvõetamatu. Ta leiab, et Ch. Gogos esitas esimeses kohtuastmes ainult ühe tühistamisväite, millega ta heitis ette üksnes personalieeskirjade artikli 31 lõike 2 rikkumist, ning et ta viitas muudele tema poolt loetletud õigusnormidele ja põhimõtetele üksnes täiendavalt. Sellega, et ta püüab apellatsioonistmes anda neile täiendavalt esitatud argumentidele iseseisvate tühistamisväidete tähendust, esitab apellant sisuliselt uusi väiteid.

Euroopa Kohtu hinnang

– Vastuvõetavus

23 Kõigepealt tuleb märkida, et apellatsiooniastmes ei ole uute väidete esitamine lubatud, nagu ilmneb Euroopa Kohtu kodukorra artikli 42 lõike 2 esimesest lõigust ja artiklist 118.

24 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 33 märkinud, on nende sätete eesmärk vastavalt kõnealuse kodukorra artikli 113 lõikele 2 siiski vältida Üldkohtu menetluses olnud hagi eseme muutmist apellatsioonkaebuses (vt selle kohta 1. juuni 1994. aasta otsus kohtuasjas C-136/92 P: komisjon *vs.* Brazzelli Lualdi jt, EKL 1994, lk I-1981, punktid 57–59; 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 165; 18. jaanuari 2007. aasta otsus kohtuasjas C-229/05 P: PKK ja KNK *vs.* nõukogu, EKL 2007, lk I-439, punkt 66, ja 2. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-202/07 P: France Télécom *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-2369, punkt 60).

25 Käesoleval juhul tuleb tõdeda, nagu ka kohtujurist on oma ettepaneku punktis 34 märkinud, et suur osa Ch. Gogose hagiavaldusest käsitles EÜ artiklit 233 ja võrdse kohtlemise põhimõtet, õigluse põhimõtet, hea halduse põhimõtet ning ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtet.

26 Apellatsioonkaebuses heidab Ch. Gogos ette, et vaidlustatud kohtuotsuses ei leidnud piisavat käsitlemist tema poolt esimeses kohtuastmes esitatud väidete olulised osad,

ja ta palub Euroopa Kohtul kontrollida, kas Üldkohus on käsitlenud esitatud väiteid viisil, mis vastab kohtuotsuse põhjendamisele seatud õiguslikele nõuetele.

27 Seega tuleb sedastada, et esimese apellatsioonkaebuse väitega ei laiendata Euroopa Kohtus Üldkohtus käsitletud vaidluse eset.

28 Niisiis tuleb kõnealune väide lugeda vastuvõetavaks.

– Põhiküsimus

29 Tuleb meenutada, et väitega, mis puudutab Üldkohtu poolt esimeses kohtuastmes esitatud väitele vastamata jätmist, viidatakse sisuliselt põhjendamiskohustuse rikkumisele, mis on sätestatud Euroopa Liidu Kohtu kodukorra artiklis 36 ja mida kohaldatakse Euroopa Liidu Üldkohtu suhtes nimetatud kodukorra artikli 53 esimese lõigu ja Üldkohtu kodukorra artikli 81 alusel (1. oktoobri 1991. aasta otsus kohtuasjas C-283/90 P: Vidrányi *vs.* komisjon, EKL 1991, lk I-4339, punkt 29, ja 11. septembri 2003. aasta otsus kohtuasjas C-197/99 P: Belgia *vs.* komisjon, EKL 2003, lk I-8461, punkt 80 koostoimes punktiga 83).

30 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei nõua põhjendamiskohustus, et Üldkohus esitaks ammendava ning üksikasjaliku ülevaate menetluspoolte kõikidest arutluskäikudest, ning põhjendus võib seega olla tuletatav, tingimusel et huvitatud isikud teavad põhjusi, miks Üldkohus nende argumentidega ei nõustunud, ning et Euroopa Kohtul on piisavalt tõendeid oma kontrolli teostamiseks (vt eelkõige 9. oktoobri 2008. aasta

otsus kohtuasjas C-16/07 P: Chetcuti *vs.* komisjon, EKL 2008, lk I-7469, punkt 87, ja 16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-440/07 P: komisjon *vs.* Schneider Electric, EKL 2009, lk I-6413, punkt 135).

31 Käesoleval juhul ilmneb vaidlustatud kohtuotsusest selgelt, et Üldkohus vastas apellandi argumentidele, mille kohaselt on komisjon rikkunud nii EÜ artiklit 233 kui ka võrdse kohtlemise põhimõtet, õigluse põhimõtet, hea halduse põhimõtet ja ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtet sellega, et ta keeldus apellandi suhtes kohaldamast personalieeskirjade artikli 31 lõiget 2.

32 Üldkohus viitas tegelikult pärast personalieeskirjade artikli 31 lõike 2 rikkumist puudutava väite tagasilükkamist vaidlustatud kohtuotsuse punktis 44 muu hulgas sellele, et „hageja ette heidetud komisjoni õigusvastane tegevus tema töölevõtmise korraldamisel, mis hageja väitel kujutab endast EÜ artikli 233 või võrdse kohtlemise põhimõtte, õigluse põhimõtte, hea halduse põhimõtte ja ametikohal edasijõudmise õiguse põhimõtte rikkumist, ei mõjuta siiski palgaastme ja -järgu määramise otsuse õiguspärasust, mille hageja on vaidlustanud".

33 Seega tuleb sedastada, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendustest ilmneb, et Üldkohus lükkas kõnealused etteheited tagasi samadel põhjustel kui need etteheited, mida Üldkohus käsitles personalieeskirjade artikli 31 lõike 2 rikkumist puudutava väite tagasilükkamist põhjendades.

34 Apellandi argumendi osas, et Üldkohus oleks pidanud hindama võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumist puudutavat väidet eraldi, tuleb märkida, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 45 ja 46 on selgelt välja toodud põhjused, miks asjaomane kohtuinstants asus seisukohale, et selle põhimõtte alusel ei ole võimalik apellanti määrata kõrgemale palgaastmele.

35 Asjaolu, et Üldkohus jõudis sisuliselt teistsuguse järelduseni kui apellant, ei kujuta endast iseenesest edasikaevatud kohtuotsuse põhjenduste puudulikkust (7. juuni 2007. aasta otsus kohtuasjas C-362/05 P: Wunenburger *vs.* komisjon, EKL 2007, lk I-4333, punkt 80).

36 Arvestades eelnevaid kaalutlusi, tuleb asuda seisukohale, et vaidlustatud kohtuotsuse põhjendus võimaldab õiguslikult piisavalt mõista põhjuseid, miks Üldkohus lükkas tagasi apellandi poolt esimeses kohtuastmes esitatud etteheited.

37 Seega tuleb apellandi esimene apellatsioonkaebuse väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

38 Teises apellatsioonkaebuse väites heidab apellant ette, et Üldkohus ei kasutanud oma täielikku pädevust, mis tal on rahaliste vaidluste puhul omal algatusel hüvitise väljamõistmiseks.

39 Apellant vaidleb eelkõige vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktile 47, milles Üldkohus sisuliselt otsustas, et isegi kui uue suulise katse korraldamine võis kaasa tuua selle, et apellant kaotas võimaluse, et ta oleks määratud varem A-kategooriasse ja

seega oleks võinud saada varem edutatud, ei ole apellant esitanud Üldkohtule selles osas rahalise hüvitamise nõuet.

40 Komisjon leiab, et kõnealune väide on vastuvõetamatu, kuna see esitati esimest korda apellatsioonimenetluses. Ta lisab, et igal juhul ei olnud käesoleval juhul mingit põhjust määrata apellandile hüvitist ja seetõttu ei olnud Üldkohtul mingit põhjust kohaldada oma täielikku pädevust rahalistes vaidlustes.

Euroopa Kohtu hinnang

– Vastuvõetavus

41 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 50 märkinud, on küsimus, kas Üldkohus oli kohustatud omal algatusel määrama apellandile rahalise hüvitise, õigusküsimus, mille kontrollimine apellatsioonimenetluse käigus on lubatud ja selle vastuvõetavuse tingimuseks ei või seada seda, et puudutatud isik on asjaomase taotluse esimeses kohtuastmes esitanud.

42 Tegelikult ei saa sedalaadi oletust, millega sisuliselt heidetakse Üldkohtule ette tema pädevuse täies ulatuses kasutamata jätmist, iseenesest juba selle olemuse tõttu

esimeses kohtuastmes esitada, mistõttu tuleb komisjoni vastuvõetamatuse vastuväide tagasi lükata.

43 Niisiis tuleb apellandi teine apellatsioonkaebuse väide tunnistada vastuvõetavaks.

– Põhiküsimus

44 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on vastavalt personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 teisele lausele Üldkohtul rahaliste vaidluste puhul täielik pädevus, mille raames ta võib, kui selleks on alust, mõista omal algatusel vastustajalt välja hüvitise tema eksimuse tõttu tekkinud kahju eest ning sellisel juhul hinnata tekkinud kahju *ex aequo et bono* kohtuasja kõiki asjaolusid arvestades (vt eelkõige 5. juuni 1980. aasta otsus kohtuasjas 24/79: Oberthür *vs*. komisjon, EKL 1980, lk 1743, punkt 14; 27. oktoobri 1987. aasta otsus liidetud kohtuasjades 176/86 ja 177/86: Houyoux ja Guery *vs*. komisjon, EKL 1987, lk 4333, punkt 16; 17. aprilli 1997. aasta otsus kohtuasjas C-90/95 P: de Compte *vs*. parlament, EKL 1997, lk I-1999, punkt 45, ja 21. veebruari 2008. aasta otsus kohtuasjas C-348/06 P: komisjon *vs*. Girardot, EKL 2008, lk I-833, punkt 58).

45 Selle sätte mõttes peetakse „rahalisteks vaidlusteks" eelkõige teenistujate poolt institutsioonide vastu esitatud kahju hüvitamise hagisid ning ka kõiki neid hagisid, millega kohustatakse institutsiooni maksma teenistujale rahasumma, mis viimase hinnangul tuleb talle personalieeskirjade või muu teenistussuhteid reguleeriva akti alusel välja maksta (vt 18. detsembri 2007. aasta otsus kohtuasjas C-135/06 P: Weißenfels *vs*. parlament, EKL 2007, lk I-12041, punkt 65).

46 Euroopa Kohtu praktika kohaselt võib personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 kohane rahaline vaidlus tekkida ka sellise hagi läbivaatamisel, millega ametnik palub tema teenistuslikku seisundit käsitleva otsuse tühistamist (vt eespool viidatud kohtuotsused Oberthür *vs.* komisjon, punkt 14, ning Houyoux ja Guery *vs.* komisjon, punkt 16 koosmõjus punktiga 1).

47 Täpsemalt, Euroopa Kohus on juba asunud seisukohale, et rahalise vaidlusega on tegemist ka sellise hagi puhul, millega ametnik palub kohtulikult kontrollida enda palgaastme ja -järgu määramist (8. juuli 1965. aasta otsus kohtuasjas 83/63: Krawczynski *vs.* komisjon, EKL 1965, lk 773, 786). Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 58 märkinud, peitub selle järelduse taga mõte, et ametisse nimetava asutuse otsus palgaastme ja -järgu määramise kohta ei avalda mõju mitte ainult puudutatud isiku karjäärile ja tema teenistuslikule seisundile ametkondlikus hierarhias, vaid avaldab vahetut mõju ka ametniku rahalistele nõuetele, eelkõige personalieeskirjades ette nähtud töötasu suhtes.

48 Seetõttu on Ch. Gogose poolt esimeses kohtuastmes esitatud hagiavalduse läbivaatamise puhul tegemist personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 kohase rahalise vaidlusega. Järelikult oli Üldkohtul käesoleval juhul täielik pädevus.

49 Liidu kohtutele personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 alusel antud täielik pädevus paneb neile ülesande lahendada nende menetluses olevad vaidlused lõplikult (eespool viidatud kohtuotsus Weißenfels *vs.* parlament, punkt 67, ja 17. detsembri 2009. aasta otsus kohtuasjas C-197/09 RX-II: Réexamen M *vs.* EMEA, EKL 2009, lk I-12033, punkt 56).

50 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 66 märkinud, on selle õiguse eesmärk anda Euroopa Liidu kohtutele võimalus tagada avalikku teenistust puudutavates kohtuvaidlustes tehtud tühistamisotsuste kasulik mõju nii, et juhul kui ametisse nimetava

asutuse õigusvastase otsuse tühistamisest ei piisa asjaomase ametniku õiguste teostamiseks või tema huvide tõhusa kaitse tagamiseks, võivad liidu kohtud omal algatusel mõista tema kasuks välja hüvitise.

51 Kuigi Üldkohus käesoleval juhul tõepoolest otsustas, et palgaastme ja -järgu määramise otsus ja kaebuse kohta tehtud otsus ei riku ühtegi õigusnormi, tuleb meenutada, et nagu on märgitud käesoleva otsuse punktis 44, võimaldab täielik pädevus liidu kohtutel mõista vastustajalt välja hüvitise ametialase eksimusega tekitatud kahju eest isegi juhul, kui nad ei tühista vaidlustatud kohtuotsust omal algatusel.

52 Nagu leiab kohtujurist oma ettepaneku punktides 68 ja 75, tuleb sellegipoolest sedastada, et käesoleval juhul ei olnud Ch. Gogosele tema töötasu ja karjääriga seoses tekkinud kahju põhjustatud palgaastme ja -järgu määramise otsusest ega kaebuse kohta tehtud otsusest, vaid sellest, et komisjon rikkus konkursimenetluses õigusnormi, millele Ch. Gogos käesolevas menetluses ei ole viidanud.

53 Neil põhjustel tegi Üldkohus õigesti, kui ta ei kohaldanud oma täielikku pädevust, nii tuleb apellandi poolt apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud teine väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Hüvitisnõue Üldkohtu menetluse ülemäärase kestuse eest

Poolte argumendid

54 Apellant palub Euroopa Kohtul tema kasuks välja mõista 50 000 euro suurune hüvitis Üldkohtu menetluse ülemäärase kestuse eest.

55 Komisjon märgib, et tegemist on uue nõudega, mis esitati esimest korda alles apellatsiooniastmes, mistõttu see tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata. Ta lisab, et igal juhul on nimetatud nõue ilmselgelt põhjendamatu.

Euroopa Kohtu hinnang

56 Selles osas tuleb meenutada, et kuigi lahendi tegemise mõistliku aja Üldkohtu poolt järgimata jätmine võib tuua endaga kaasa apellandi kahju hüvitamise nõude Euroopa Liidu vastu ELTL artikli 268 alusel koosmõjus ELTL artikli 340 teise lõiguga (16. juuli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-385/07 P: Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-6155, punkt 195), sätestab Euroopa Kohtu kodukorra artikli 113 lõige 1, et apellatsioonkaebuses tuleb taotleda Üldkohtu otsuse täielikku või osalist tühistamist ja vajaduse korral esimeses astmes esitatud nõuete täielikku või osalist rahuldamist (9. septembri 2008. aasta otsus

liidetud kohtuasjades C-120/06 P ja C-121/06 P: FIAMM jt *vs*. nõukogu ja komisjon, EKL 2008, lk I-6513, punkt 205).

57 Järelikult, kui puuduvad viited sellele, et menetluse kestus mõjutas vaidluse lahendust, ei saa väide, mis tugineb asjaolule, et menetlus Üldkohtus ületas mõistliku tähtaja järgimisega seonduvad nõuded, üldreeglina kaasa tuua Üldkohtu otsuse tühistamist (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus FIAMM jt *vs*. nõukogu ja komisjon, punktid 203 ja 211).

58 Ch. Gogos ei ole aga kordagi väitnud, et menetluse väidetavalt liiga pikk kestus mõjutas Üldkohtus toimunud vaidluse lahendust, ega palunud vaidlustatud kohtuotsust sel alusel tühistada.

59 Neil põhjustel tuleb apellandi poolt käesoleva apellatsioonkaebuse raames esitatud hüvitise nõue jätta vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata.

60 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtuvalt tuleb apellatsioonkaebus jätta rahuldamata.

Kohtukulud

61 Kodukorra artikli 69 lõike 2 alusel, mida kohaldatakse kodukorra artikli 118 alusel ka apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

62 Kodukorra artikli 122 teise lõigu teise taande alusel võib Euroopa Kohus ametnike või teiste teenistujate esitatud apellatsioonkaebuste puhul otsustada kohtukulude jagamise poolte vahel, kui õiglus seda nõuab.

63 Käesoleva kohtuasja asjaolusid arvestades tuleb kohaldada kõnealust sätet ja jätta kummagi poole kohtukulud nende endi kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Ch. Gogos ja Euroopa Komisjon kannavad ise oma kohtukulud.

Allkirjad